

کتابِ ناحومِ نبی

پیشگفتار

مَوْضُوعِ اَصْلِي كِتَابِ نَاخُومِ نَبِي قِضَاوَتِ خُدا دَ بِلَه شَارِ نِينُوا پايِتختِ مَمْلَكَتِ اَشُورِ اَسْتَه، چُون دَ اُونَجِي ظُلْم، بے رَحْمِي، بُتِ پَرَسْتِي و هر رَقْم شَرَارَتِ دِيگَه و جُودِ دَشْت. شَارِ نِينُوا دَ بَغْلِ دَرِيَايِ دَجَلَه اَبَادِ شُدُد و چارِ طَرْفِ شِي اَو بُوَد. امزِي خَاطِرِ پادشاهِ و مَرْدَمِ شِي فِكْرِ مَوْكِدِ كِه شَارِ شِكْسْت-نَاپَذِيرِ اَسْتَه. اَزِي كِه لَشْكِرِ اَشُورِ حِصَّه شِمَالِي اِسْرَائِيلِ رَه تَصْرَفِ كَدُد و مَرْدَمِ شِي رَه دَ اَسِيرِي بُرُدُد، نَاخُومِ دَ مَرْدَمِ يَهُودَا تَسَلِّي مِيدِيه و اَز قُدْرَتِ بے اِنْدازِه خُداوندِ توره مَوْگِيه و بِيانِ مُونَه كِه خُداوندِ كُناه رَه هَر كِزِ بے جِزا نَمِيلَه. نَاخُومِ دَ مَرْدَمِ يَهُودَا خُوشخَبْرِي مِيدِيه كِه خُداوندِ يُوغِ غُلامِي رَه اَز كَرْدُونِ اَزوا دُورِ مُونَه و اُونَا بَسْمِ عِيدَهَا و جَشْنِ هَايِ خُورَه بَر كُزارِ مُونَه. نَاخُومِ دَ اَخِرِ كِتَابِ اَز تَباهِي شَارِ نِينُوا توره مَوْگِيه و اَز خُوش شُدُونِ مَرْدَمِ دَ بارَه خرابِ شُدُونِ شَارِ نِينُوا.

فهرستِ عنوانها

قضاوت و نجاتِ مربوطِ خداوند موشه (۱:۱)

سقوطِ نینوا (۱:۲)

وای د حالِ نینوا (۱:۳)

۱ وَحی د باره نینوا. کتابِ رویای ناحومِ القوشی.

قضاوت و نجاتِ مربوطِ خداوند موشه

۲ خداوند، خدای غیرتی و انتقام گیرنده آسته؛

خداوند انتقام گیرنده و پُر از غضب آسته.

خداوند از مخالفای خُو انتقام میگیره

و خشم-و-قار ره بلده دُشمنای خو نِگاه مونه.

③ خُداوند دیر قار موشه، لیکن قُدرتِ بزرگ دَره

و خُداوند هرگز گناه ره بے جزا نَمیله.

أو قُدرتِ خو ره دَ گردباد و طوفان نُمایان مونه

و اُورها خاکِ پای شی آسته.

④ اُو دریا ره سرزَنش کده دَ خُشکه تبدیل مونه

و اُو تمام دریاچه‌ها ره خُشک مُوکنه؛

باشان و کرمِل پژمُرده موشه

و شِگوفِه لِبنان شَلته موشه.

⑤ کوه‌ها دَ پیشِ رُوی ازو تکان مُوخوره

و تپه‌ها آو موشه؛

زمی از حُضُورِ اَزُو دَ تَپِشِ مِیِیِه

و دُنیا و پِگِ کَسایِ که دَز شِیِ زِندِگیِ مُونِه مِیَلِرِزِه.

⑥ کی مِیْتَنِه دَ پِیشِ حَشمِ اَزُو ایسْتِه شُنِه؟

و کی مِیْتَنِه شِدَّتِ قارِ اَزُو رِه بَر دَاشتِ کُنِه؟

غَضَبِ اَزُو رِقْمِ آتِشِ مِیْرِیِزِه

و قادهها از حُضُورِ اَزُو تِکِه-و-پِرچِه مُوشِه.

⑦ خُداوند نِیکو اَسْتِه

و دَ رُوزِ سِختی-و-مُشکِلاتِ قَلعِه مُسْتَحکِم؛

اُو از کَسایِ که دَزُو پَناهِ مِیِگِیِرِه حِفاظَتِ مُونِه،

⑧ لیکن قَد یِگِ سِیلِ سِخت

دُشْمنا رِه کَامِلاً نَابُودِ مُونِه؛

أُو از پُشتِ دُشمنای خُو رفته اونا ره حتی دَ مِنْه تریکی ام
دُمبال مُوکنه.

چرا دَ ضِدِ خُداوند نقشه میکشید؟ ⑨

أُو کاملاً نابُود مُونه

و هیچ دُشمو دُوباره باله نَمُوشه.

أونا رقمِ خارها دَ یگدیگه خُو پیچ خورده و گیر مندِه ⑩

و رقمِ شرابخورا نشه آسته؛

پس اونا رقمِ کاهِ خُشک کاملاً دَر میگیره.

از تُو، آی نینوا، یگ بُر شده ⑪

که دَ ضِدِ خُداوند نقشه‌های بد میکشه

و مشورَه شریرانه میدیه.

۱۲) خُداوند دَ یَهُودا اِیْنی رِقْم مُوْگیه:

”اگرچه دُشْمنا پُر قُدْرَت و کَلو آسْتِه،

لِیْکِن اَوْنا نَابُود مُوشِه و از بَیْن موره.

اگرچه تُو ره خار-و-حَقِیر کَدْم،

لِیْکِن دِیْگِه تُو ره خار-و-حَقِیر نَمُومُ.

۱۳) و اَلی یُوغ ازوا ره از گردون تُو میده مُومُ

و بَندهای ره که تُو ره بسته کده مُنْطی مُوکُنْم.

۱۴) اَی نینوا، خُداوند دَ بارِه تُو حُکْم کده کُفْتِه:

”از تُو دِیْگِه نسل نَمُومَنه که نام تُو گِرِفته شُنِه؛

ما از خانِه خُدایون تُو

بُتْهای تراش شُده و بُتْهای ریختَنده شُده ره نَابُود مُومُ.

ما قبر تُو ره ميکنم،

چون تُو به آرزش آستی.

١٥ اونه، د بِلَه کوهها پایهای کسی دیده موشه

که خبر خوش میره

و صلح-و-سلامتی ره اعلان مونه!

آی یهودا، عیدهای خور ره جشن بگیر

و نذرهای خور ره پوره کو،

چون دیگه هرگز مردم شریب د بِلَه تُو هجوم نمیره؛

اونا کاملاً نابود موشه.

سقوطِ نینوا

۲ ① آی نینوا، یگ تَبَاهُ کُنْدَه دَ خِلَاف تُو مِیَه.

از دیوالها حِفَاظَت کُو؛

راه ره زِیرِ نَظَرِ خُو بَگیر؛

کمر خُو ره بَستَه کُو

و قُوَتِ خُو ره جَم کُو.

② - خُداوند شان-و-شَوکَتِ یَعْقُوبِ ره پس مِیدیه،

اَرَم، شان-و-شَوکَتِ اِسْرَائِیلِ ره؛

باو جُودِ که تَبَاهُ کُنْدَه اُونَا ره تَبَاهُ کَد

و شاخچه‌های تاک‌های ازوا ره از بَین بُرد.

③ سِپَرهای مَرْدایِ جَنگی تَبَاهُ کُنْدَه سُرْخ اَسْتَه

و عَسْکَرایِ اَزُو کَالایِ جِگری دَره.

دَ رُوزِی کِه اُو اُونَا رِه جَم مُونِه،

اَین دَ بَلِه گَاډِی هَای جَنگی ازوا بَلَقَس مُوکُنِه؛

نیزه‌های چِیو صَنوِبَر آمادِه حَمَلِه اَسْتِه.

گَاډِی‌های جَنگی دِیونِه‌سار دَ کُوجِه‌ها مُودَوِه ④

و دَ چارراهی‌ها پَس و پِیش مُورِه؛

اُونَا رَقَم مَشَعَل‌ها مَعْلُوم مُوشِه

و رَقَم اَتَشَک حَرکَت مُونِه.

اُو قُومَنَدانای خُو رِه کُوی مُونِه ⑤

و اُونَا دَ حَالِیکِه مِییه مِیلَخَشِه؛

اُونَا دَ عَجَلِه سُون دِیوَال مِییه

و مَنجَنیق رِه آمادِه مُونِه.

⑥ درگه‌ها از راهِ دریاچه واز شُده

و قصر میلرزه.

⑦ اینی رقم حُکم شُده: نینوا اسیر شُده بُرده مُوشه

و کنیزای شی رقمِ کوتر ناله مُونه

و دَ سینه‌های خُو میزنه.

⑧ نینوا دَ تمام روزای خُو رقمِ نُوَرِ آو بُود،

لیکن آلی خالی مُوشه، چُون مردُم شی دُوتا مُونه.

“اُو مُوگیه: ” ایسته شُنید! ایسته شُنید!“

لیکن هیچ کس پس تاو نمُوخوره.

⑨ نُقره ره غارت کنید

و طَلًّا رَهْ وُلْجَه بَگِيرِيد!

خزانه‌ها خلاص نموشه

و ذَخِيرَه تمام چيزای قِيمَتِي آخِر نَدَرَه.

⑩ خرابی، بیرانی و تباهی هر طرف آسته!

دل‌ها بے حال شُدَه و زانوها مِيلِرْزَه؛

پگِ کمرها میده شُدَه و رَنگ از اونگه پگ پَرِيدَه!

⑪ کُجا آسته غارِ شيرِا

و جای شِکارِ شيرِای غُران،

جایی که شير و چُوجه‌های شير مورفت

و هيچ کس نَبُود که مُزاجِم ازوا شُنَه؟

⑫ شير بلده چُوجه‌های خُو غَدَر شِکار ره پاره کد

و بَلَدِهِ شَيْرٍ مَادِهِ خُو كَلُو شِكَارِ رِه قَبِه كَد؛

أُو جَايْ هَايْ خَاو خُو رِه پُرْ اَز شِكَارِ كَد

و غَارْ هَايْ خُو رِه پُرْ اَز لَاشْ هَايْ تِكِه-و-پَارِه.

﴿١٣﴾ خُداوندِ لَشْكِرْ هَا مُوْگِيَه:

”مَا دَ ضِدْ تُو اَسْتُمْ؛

مَا گَاډِي هَايْ جَنگِي تُو رِه دَر دَدِه دُوْد شِي رِه بُرْ مُوْنَم

و شَمَشِيْر شِيْرَايْ غُرَان تُو رِه نَابُوْد مُوْنِه؛

مَا دِيْگِه تُو رِه نَمِيْلَم كِه دَ رُوِي زَمِي شِكَارِ كَنِي

و آوَازِ قَاصِدَايْ تُو دِيْگِه شَنِيدِه نَمُوْشِه.“

وَايْ دَ حَالِ نِيْنَوَا

۳ ① وای د حال شار خونریز

که پُر از دروغ و پُر از وُلجه آسته

و غارت از شی خلاصی ندره!

② صدای قمچینا و گرس آرابه‌ها،

چارپورته اسپ‌ها و حرکتِ گاډی‌های جنگی ره بشنَوید!

③ اسپ سوارا هُجوم میره،

شمشیرا شعاع میدیه

و نیزه‌ها جلجل مونه؛

از بس که مُرده‌ها کلو آسته

لاش‌ها کوډ موشه

و جَسدها بے حساب موفته،

مردم د بِلِه مُرده‌ها پیش پایي مُخوره،

از خاطر فسق-و-فجور بے حساب نینوای فاحشه، ④

که دلفریب و صاحبِ جادوها آسته

از خاطر امزو که ملت ها ره د وسیله عیاشی خو غلام جور مونه

و قوم‌ها ره د وسیله جادوگری خو.

خداوند لشکرها موهیه: ⑤

”اینه، ما د ضد تو آستم

و دامون تو ره د بِلِه روی تو باله مونم؛

تا ملت‌ها شرمگاهِ تو ره بنگره

و مملکت‌ها رسوایی تو ره.

ما نجاست ره د بِلِه تو پورته مونم ⑥

و تُو رِه تحقير-و-توهين كده

نمونه عبرت جور موكنم.

اوخته پگ كساي كه تُو رِه مينگره از تُو دُوَر دوتا مونه و موكيه، ⑦

‘نينوا بيرو شُده؛ كي بلده ازو ماتم ميگيره؟’

‘آره، از كجا بلده تُو تسليت دهنده پيدا كنم؟’

آيا تُو از تيس كده بهتر استي؟ ⑧

اُو دَ بغلِ دريای نيلِ قرار دشت،

دَ چارطرف شي او بود،

دريا ديوالِ حفاظتي

و آوها ديوال شي بود؛

كوش و مصر قوتِ ازو بود ⑨

و قُوْتِ اَزُو حَد نَدَشْت؛

فُوَط و لِبِيا ام حِمَايْت كُنْدَه‌هَای اَزُو بُوَد.

⑩ و لے اُو جَلَاي و طِن شُدَه دَ اَسِیْرِ بُرْدَه شُد؛

و نِلْغَه‌گُون شِی دَ سِر هِر كُوچَه تِكَه-و-پِرچَه شُد؛

دَ بِلَه اَدْمَاي نَامْتُوِي شِی پِشَك اَنْدَخْتَه شُد

و پِگِ كُتَه‌كَلُونَاي شِی دَ زَنْجِیْرَا بَسْتَه شُد.

⑪ پِس تُو اَم نَشَه شُدَه گَنْگَس-و-گِیجِ مُوشِی؛

و تُو اَم اَز تَرَسِ دُشْمُو پِنَاهَاگَه مُوِپَالی.

⑫ تَمَام قَلْعَه‌هَای تُو رَقْمِ دِرْخْتُونِ اَنجِیْرِ اَسْتَه

كَه مِیَوَه نَوْرَسِ دَرَه

و غَیْتِیَكَه تَكْنَدَه شُنَه

میوه شی د دان خورنده موفته.

توخ گو، عسکرای تو د مننه تو رقم خاتونو آسته. ۱۳

درگه‌های سرزمین تو بلده دشمنای تو پراخ واز شده؛

آتش پشت‌بندای درگه‌های تو ره سوختنده.

بخاطری که شار محاصره موشه او ذخیره گو، ۱۴

قلعه‌های خو ره مستحکم گو،

د گل داخل شو و گل ره لغه گو

و قالب خشت زنی ره د دست خو بگیر!

د اونجی آتش تو ره قورت مونه ۱۵

و شمشیر تو ره نابود موکنه.

دُشمو تو ره رقمی موخوره که خیل ملخ موخوره.

حتیٰ اگه خودون ره رقمِ مَلَخِ کَلو کَنید

و رقمِ مور بے حساب، اُو شُمو ره مُوخوره!

①۶ تُو تُجارای خُو ره

از سِتاره‌های آسمو کده کَلو کدی.

اونا رقمِ مور پوست خُو ره تَکنده پَرواز کد و دُوتا کده رفت.

①۷ نفرای دَربار تُو رقمِ مَلَخ‌ها آسته

و قومندانای تُو رقمِ لَشکَرِ مَلَخ‌های که دَ روزِ یَخِ دَ بِلِه دیوال‌ها
جَم مُوشه،

ولے غَیْتیکه آفتو باله مییه دُوتا مُونه

و جای ازوا معلوم نییه که کُجا آسته.

①۸ آی پادشاهِ آشور، چوپونوی تُو خاو رفته؛

آدمای نامتوی تُو استراحت کده.

مردم تُو د کوهها تیت پرک شده

و کس نییه که اونا ره جم کنه.

١٩ بلده ضربه خوردگی تُو علاج وجود ندره

و زخم تُو کُشنده آسته.

پگ کسای که آوازه تُو ره میشنوه

د بِلِه تُو چک چک مونه،

چون کی آسته که از ظلم دوا مدار تُو دور منده بشه؟